

GAST AAN HET WOORD 18 - HETTY MULDER: EEN DIERENBEGRAAFPLAATS

Onze gastcolumnist is **Hetty Mulder**.

Hetty is de echtgenote van onze webmaster Roy en een nicht van Jeannette. Zij en Jeannette hebben een eigen website:

www.arcadiadrome.nl.

Wie met pek omgaat wordt er mee besmet, zegt het spreekwoord. Maar het kan ook positief uitpakken. Wie met ons omgaat krijgt ook oog voor de funeraire cultuur! Onderstaand artikel getuigt daarvan.

Dierenbegraafplaats De Brouwerskamp

Eind september was ik met mijn schildersgroep een weekend in Eibergen. We verbleven in een gerenoveerde boerderij en naast het schilderen is het plezier, koken voor en eten met elkaar even belangrijk. Op zaterdagavond maken we het diner extra feestelijk en om de tafel een artistieke uitstraling te geven werd ik er op uitgestuurd om in de rondom gelegen velden, bermen en het bos, natuurlijk materiaal te zoeken om de taferversiering te maken. Zo gezegd zo gedaan, ik slenterde richting bosrand onderwijl stronkjes, bessentakjes, judaspenning en ander bruikbaar spul verzamelend in een plastic tas.

Op de kruising Slotmansweg / De Posse aangekomen kies ik voor De Posse, een breed zandpad in de richting van het bos. Ook het bordje 'Dierenbegraafplaats De Brouwerskamp' dat in die richting wijst wekt mijn nieuwsgierigheid en jawel, na een paar honderd meter sta ik voor een klein hekje, ik ben verbaasd, het ziet er heel officieel en ordelijk uit, ik ga het hek door. Het eerste wat me opvalt is de afmeting van de graven, klein vergeleken bij mensengraven en dan de namen: Hector, Pukkie, Roffel, Wiskey, Binkie, Minoes en Lorre, alles netjes aangelegd en onderhouden, langs smalle paadjes. Ik word ingehaald door een meneer in een blauw werkpak, hij spreekt me aan en vraagt waarvoor ik kom; 'nou, gewoon nieuwsgierigheid en verwondering', waarop hij aanbiedt me verder rond te leiden en zo wandelen we samen op. Hij heeft er duidelijk plezier in over het wel en wee van de begraafplaats te vertellen en hij wijst me op bijzondere graven, zoals het laatste, een Russische hond, en die van de blindengeleidehond en het graf van hond Max waarover op een latere datum ook de as van zijn baasje werd uitgestrooid, ik luister geboeid en geniet van de mooie plekjes waar zonlicht door de bomen valt, waar een bankje staat om even op te gaan zitten en te mijmeren, want achter al die troetelnamen van de 3000 huisdieren die hier hun laatste rustplaats vonden, vermoed ik verhalen van liefde, kameraadschap en trouw.

Mijn gids blijkt de eigenaar van het stukje bos te zijn; het is al 200 jaar in de familie, vertelt hij trots. In het verleden deed hij een poging het te verkopen maar dat lukte niet, het lag ongunstig tussen de akkers en voor recreatie was het net te klein en niet geschikt. Hij legde zich er bij neer en toen zijn hond Wanco overleed begroef hij hem daar in een echt graf met naam en zwerfsteen erop. Toen kort daarop de kat van tante overleed en het verzoek kwam het diertje daar te mogen begraven, was het begin gemaakt van de dierenbegraafplaats en nog altijd is hij zeer tevreden met deze mooie bestemming voor de onpraktische strook bos. Voor 50 euro koopt men hier een grafplaatsje, wel zelf onderhouden; zo niet dan ruimt hij het na vijf jaar.

Hij pleit voor eenvoudige graven met natuurlijk materiaal en zonder plastic opsmuk. Over het algemeen houden zijn 'klanten' zich hier aan met wel hier en daar de 'tuincentrum katten en honden beeldjes'.

Aan het eind van de rondleiding staan we aan wat eigenlijk het begin is van de begraafplaats, daar waar naast elkaar zijn eigen honden Wanco en Mickey liggen. Het verhaal over Wanco is ontroerend, de eerste eigenaren kwamen om het leven in het buitenland toen Wanco nog een jonge hond was en in een pension verbleef. De volgende eigenaren gingen al snel uit elkaar en weer kwam Wanco in het pension terecht waarop hij zich toen maar zelf ontfermde over het inmiddels heel onzekere dier. Dit werd uiteindelijk beloond met onnoemelijke trouw.

Iedere avond bracht hij Wanco na de laatste wandeling naar een royale bedbank op de deel voor de nacht. Op zekere dag was hij ziek en liet hij het ritueel aan één van zijn huisgenoten over, maar met die gang van zaken kon Wanco zich niet verenigen. Hij ging net zo lang op zoek tot hij zijn doodzieke baas in bed gevonden had, voorzichtig sprong hij erbij en vlijde zich tegen zijn rug. Ook na zoveel jaren klinkt nog de emotie door in zijn stem bij het vertellen van dit verhaal en het blijft even stil. Dan vraag ik of ik hem op de foto mag zetten voor bij het verhaal dat ik mij al heb voorgenomen hierover te schrijven. Dat mag en hij neemt een stoere houding aan..., ik knip, geef hem een hand en bedank hem voor de rondleiding en de verhalen.

Een beetje beduusd, bijna vergeten waarvoor ik op stap ging, haast ik mij terug naar de boerderij waar met smart op mij wordt gewacht.

De tafeldecoratie werd prachtig met in mijn achterhoofd de bijzondere ontdekking van de dierenbegraafplaats en de ontmoeting met de bevrogen eigenaar.

Thuisgekomen kijk ik op Internet of er iets te vinden is over deze dierenbegraafplaats en dierenbegraafplaatsen in het algemeen. Nooit geweten, er blijken in alle delen van het land dierenbegraafplaatsen te zijn, mooie parkachtige begraafplaatsen zo op de foto's te zien.

Van de Brouwerskamp vind ik het adres, telefoonnummer en een plattegrond, functioneel en eenvoudig, net als de begraafplaats zelf zonder verdere opsmuk, de eigenaar leek mij dan ook meer een natuurmens dan iemand die zich binnen achter een pc verschanst om een flitsende website bij te houden.

Dat ik er later over vertel aan mijn nicht Jeannette en echtgenoot Rindert met hun funeraire interesse en uitgebreide funeraire site, ligt voor de hand waarop de uitnodiging volgde hierover te schrijven voor de Terre Aarde site.

Bij deze graag gedaan.

